Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Tik Tak 1909

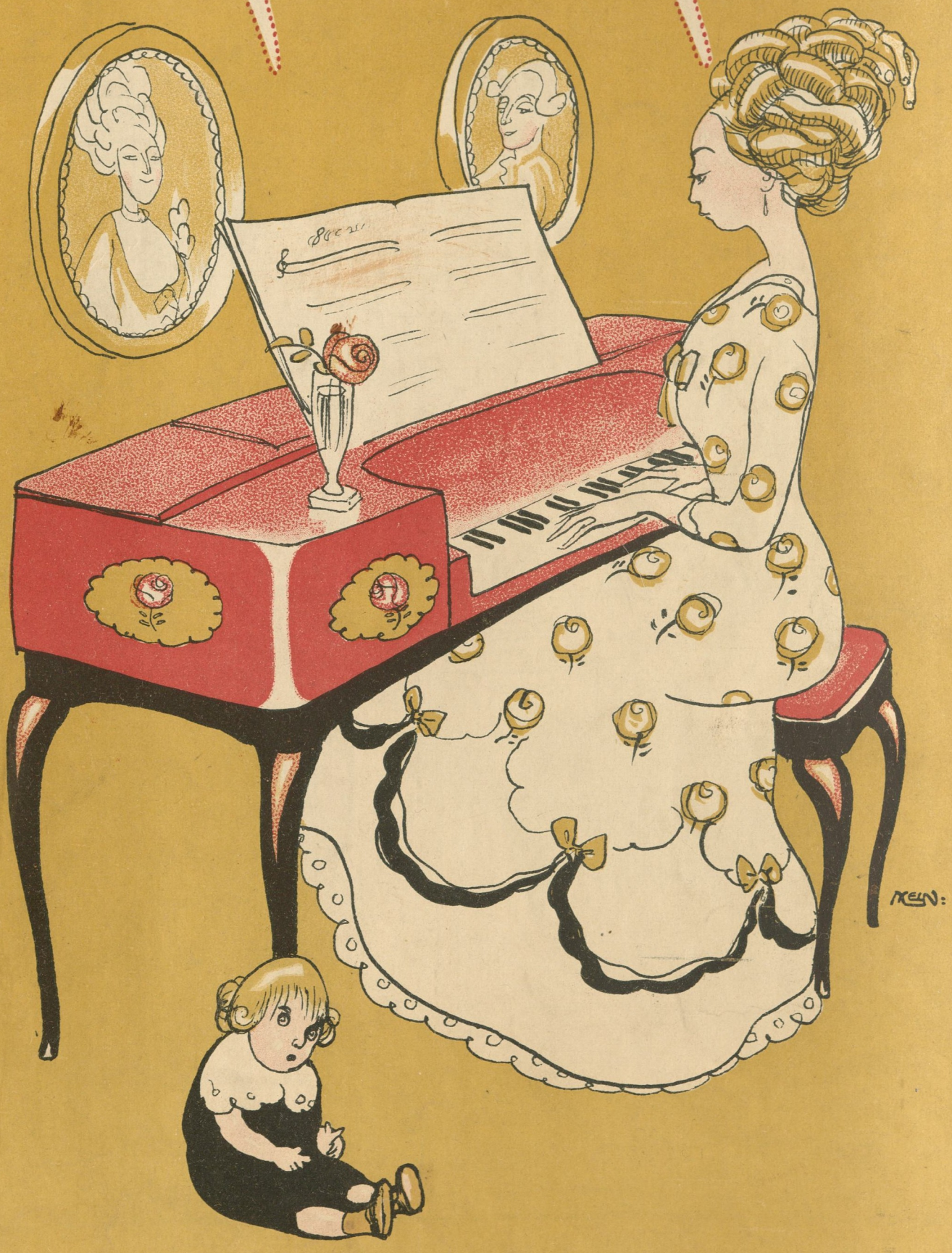

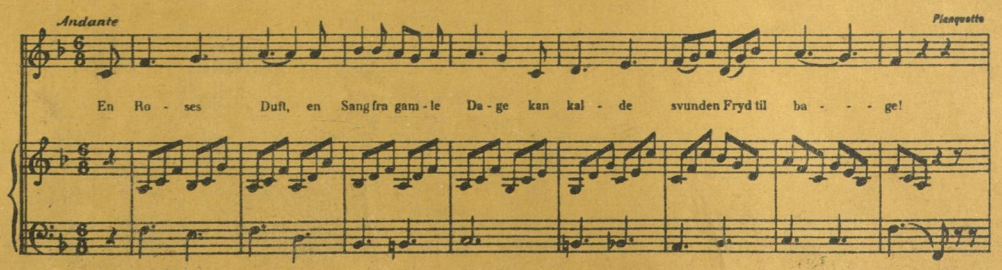
Andante
Pianoette
En Ro - ses Duft, en Sang fra gam - le Da - ge kan kal - de svunden Fryd til ba - - - ge!

Tegning af H. E. Melchior

— Men kære Børn! I maa virkelig sørge for, at Melchior, som har tegnet os, ogsaa lader Folk vide, at vi *kun* drikker *Medova The* til *2 Kroner* Pundet ligesom alle andre fornuftige Mennesker.

Tik-Tak 1909.

Redaktion: Vald. Koppel.

Text: Carl Arctander, Johannes Dam, Poul Damkier, Mogens Falck, Chr. Hjorth-Clausen, Georg Kalkar, Vald. Koppel, F. Ricard og Paul Sarauw.

Tegnere: Vald. Andersen, Rasmus Christiansen, Paul Fischer, Gudmund Hentze, V. Jastrau, H. E. Melchior, Axel Nygaard, Carsten Ravn, Alfred Schmidt og Axel Thiess.

CITYFORLAGET · KØBENHAVN

Nygifte

Illustreret af Vald. Andersen

De var enige om, at den Aften skulde de more sig storartet. De var saa oplagte begge to. Det kan ikke være andet; der kommer en Tid, hvor Nygifte ikke mere kan rumme deres Lykke inden for den fem Værelsers, men føler Trang til at tumle sig mellem andre Mennesker. Saa holder de bare saa meget desto mere af hinanden bagefter.

Nu stod hun der i den bælgmørke Allé i Tivoli og ventede, frisk og smilende, paa sin Mand, der var bleven et Øjeblik tilbage for at tænde en Cigar ved Opstanderen. En lysklædt Herreskikkelse strøg tæt forbi hende, og i sit Øre hørte hun Ordene: — Nej, hvor De er sød, Frøken! Hun drejede Hovedet med et Udtryk af Overraskelse og Fornærmelse.

Nu kom Manden gaaende, allerede tryg i sin ny Ægtemandsværdighed. og stak Haanden ind under hendes Arm. Oplevelsen var for stor, til at hun kunde tie stille med den.

— Ved Du, sagde hun, der var én, der talte til mig.

— Saa, sagde han smigret. Jeg haaber ikke Du indlod Dig med ham.

— Jo, jeg gjorde, svarede hun og trykkede sig op til ham, vi aftalte Stævnemøde til Klokken 11.

— Det gjorde Du vist!

— Nej, men jeg kunde nok have Lyst til det. Tænk, nu kan jeg aldrig mere opleve et Æventyr hele Livet! Bare fordi jeg er gaaet hen og har giftet mig med Dig!

Og hun saa paa ham med henrykt Forelskelse.

— Det kan Du jo godt, sagde han. Du kan faa det straks. Vi kan jo lade, som om vi slet ikke er gifte. Og saa gaar Du lidt iforvejen, og saa kommer jeg hen og taler til Dig. Vi kender slet ikke hinanden. Og saa overtaler jeg Dig til at spise til Aften med mig, og bagefter gaar Du med mig hjem . . .

— Du tror vist, Du er uimodstaaelig.

— Nu kan Du jo selv se ad.

* * *

De sad paa Restaurantens Terrasse i straalende Humør. Det var gaaet glimrende. Hun var straks faldet ind i Rollen, lige fra det Øjeblik han havde lettet paa Hatten med en Bemærkning om, at Frøknen gik saa alene. Om hun ventede paa nogen? Et lille kort, fornærmet Nej! Om det da ikke var kedeligt saa smuk en Aften at gaa saa alene? Det syntes han i alt Fald.

— Ja, hun foretrak nu at være alene — jamen der var saa mange ubehøvlede Mandspersoner herinde i Tivoli; hun vidste slet ikke . . . om han ikke maatte . . . — Maatte hvad? — Ja, naturligvis bare i al Ærbødighed ledsage hende ind i den hvide By og den sorte Gryde?

Hun havde set alvorlig paa ham og sagt: — Jeg stoler paa, at De er en Gentleman, og han havde svaret: — Jeg smigrer mig med at være det, og saa havde hun taget hans Arm.

Nu sad de paa Terrassen, han bøjede sig indsmigrende over hende, pillede et Par Konfetti ud af hendes lyse Haar og sagde: — Maa jeg ikke byde Dem en Likør til Kaffen.

— Nej, sagde hun begejstret, skal jeg ogsaa have Likør iaften! Det plejer Du jo ellers aldrig at byde mig.

Men han svarede strengt: — Nu falder Du jo ud af Rollen!

— Det er jo sandt! Nej Tak, jeg skal ingen Likør have! Det er vist ikke sundt!

— Jo, det er netop!

Han skænkede op, og hun nippede. Ud over Søen skinnede Maanen fra en dybblaa Luft. Silhuetter af Træer og Taarne tegnede sig rundt omkring. Natten var stille og varm og fuld af Mystik.

— Aa, hvor jeg har det dejligt, sagde hun. Jeg tror i Grunden, De er rar!

— Naar De lærer mig nærmere at kende, Frøken, vil De blive overbevist om, at jeg er det!

Og saadan pludrede de videre, nydende deres egen Opfindsomhed, overbydende hinanden. Hele Romaner digtedes. Hun fortalte i rørende Ord om, hvad hun var for Hjemmet, hvor Moderen tidlig var død, og hvor hun havde maattet taget sig af flere smaa Søskende. Han skitserede en ensom Pebersvendetilværelse i store, hyggelige Stuer, hvor han blot manglede den lille kvidrende Kanariefugl.

Tilsidst rejste de sig og gik. Hun vilde helst køre hjem alene. Nej, nej, sagde han, jeg kører Dem hjem først, jeg vil dog nok se, at De kommer ordentlig hjem. Hvor skal Kusken køre hen?

Hun opgav en Adresse paa det yderste Nørrebro.

Bilen susede afsted, men i den modsatte Retning. Hvad er det, udbrød hun, det er jo slet ikke dér, vi skal.

Han bøjede sig over hende.

— Kære Frøken, sagde han, De maa ikke være vred! Men jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at vise Dem, hvordan jeg boer. Bare 10 Minutter! De behøver ikke at blive et Øjeblik længere, end De selv vil!

Og han søgte at liste Armen ind om hendes Liv og at kysse hende paa Kinden.

Men hun stred imod med al sin Energi.

— Nej, nej, sagde hun, jeg vil hjem!

Han blev indtrængende.

— Vær nu ikke taabelig! Bare 10 Minutter. Vi drikker et Glas Champagne paa vort nye Bekendtskab. Det er det hele.

— Og han tog hende om Hovedet og søgte med Magt at dreje hendes Mund om mod sin.

Da følte han i samme Øjeblik paa sin Kind en svidende Lussing, og medens han forbløffet lod Armen viljeløst synke, saa han sin Kone synke sammen i Bilens andet Hjørne, og han hørte hende udbryde med en Stemme, der var præget af al Skinsygens Indignation: — Naa, det er saadan, Du plejer at bære Dig ad!

Og hun brast i en lang og voldsom Hulken.

Vald. Koppel

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv I

ved *Paul Fischer*

Hendes første Studenterkarneval og sidste Flirt

Tegning af Carsten Ravn

Paa Stranden

Forsinket ung Dame: — Aah, I er allerede færdige, nu maa jeg nok skynde mig . . .

En af Veninderne: — Du har saamænd Tid nok; endnu er der ikke kommet en eneste Amatørfotograf.

Et Sommer-Æventyr

Illustreret af Axel Thiess

Allerkæreste sød i sin lysblaa Empir',
hun en atten Aar være vel maatte,
hun var skabt af Vorherre vor Klode til Zir,
ja, og Sol skinned frem, hvor hun traadte.
Paa en Ferietur hun begav sig afsted,
bød Farvel til de hjemlige Baase,
uden Fa'r, uden Mo'r, men saa havde hun med
lille Søster, en Stump, der hed Aase.

Paa Sommerhotellet, hvor Ophold hun tog,
hun kendte slet ingen desværre,
men ved lille Søster var noget, der drog,
og snart kom hen til dem en Herre.
Hans Øje, som først nikked Barnet Godda',
spekulerede snart dog i Hausse,
og med Blikket mod Aases Søster han sa':
„Nej, hvor er du dog sød, lille Aase!"

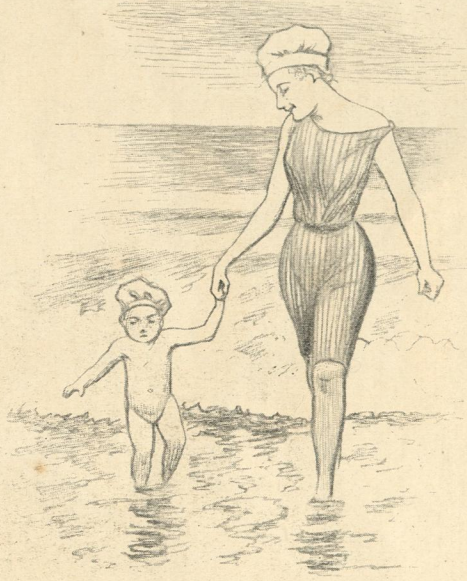

En Dag var ej Aase og Søster helt vel
lidt Snue kan Vandet jo give.
Det heldigvis blot var en ren Bagatel,
men de maatte i Sengen dog blive.
Naa, der kom Visiter paa Værelset dér,
man kan dog ej Dørene laase,
naar Folk er saa venlige som De var her,
alle skulde de høre til Aase!

Ja, snart blev Aase med alle kendt,
af Herrerne særlig guteret,
selv Kurhotellets Musikdirigent
i den lille var ganske charmeret.
En Aften — o ve! — gik itu hans Musik,
han i Takten begyndte at vaase.
Midt i »Aases Død", den De kender af Grieg,
slog han Takt til en hel anden Aase.

Men selv om enhver, hvor de vendte sig hen,
vilde alle Slags Glæder dem gøre,
blev én ganske særlig dog Aases Ven,
hans Uhr vilde stadig hun høre.
„Dik, Dik!", sa' den lille og slog paa hans Vest
ja, for de er skam kloge, de Praase.
Men han sa': »Se her, tror jeg, dikker det bedst«,
og bøjed sit Hjerte mod Aase.

Han skænkede Aase de dejligste Ting
af Legetøj fik hun en Masse,
en Dag han forærede hende en Ring,
men den vilde slet ikke passe!
Saa prøvede Søster — den passed brillant,
hun rødmed — couleur de rose!
Moral: Hvis Du end ej en Frier dig fandt,
skal Du blot ta' paa Landet med Aase!

Georg Kalkar.

Tegning af Axel Nygaard

— Jeg er meget spændt paa, hvad min Mand har hjem med til mig idag.

— Hvad! Er det din Fødselsdag?

— Nej, aldeles ikke. Men vi skændtes saa skrækkelig imorges!

Tegninger af Alfred Schmidt

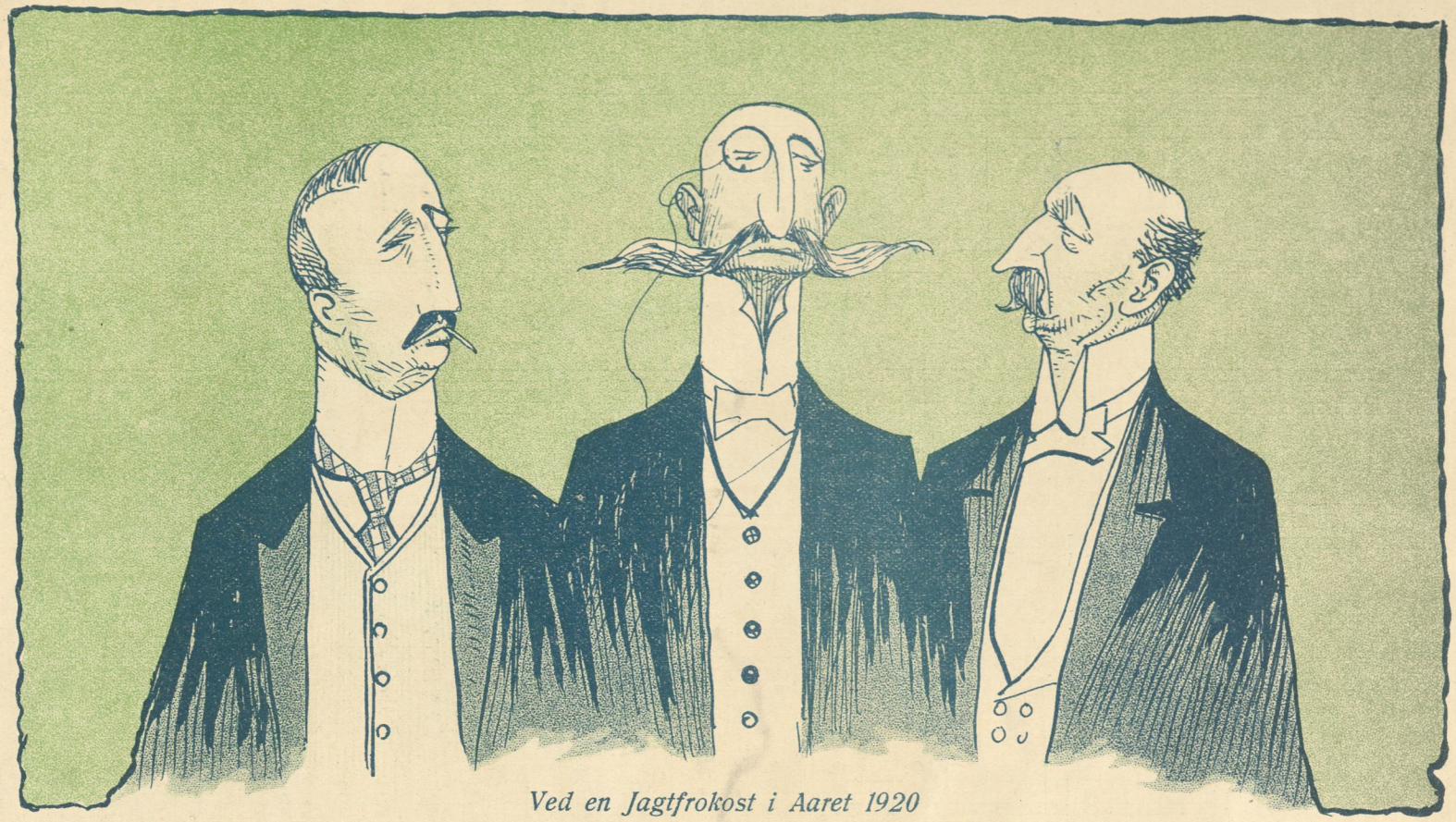

Ved en Jagtfrokost i Aaret 1920

— Skød Greven noget i Dag?
— Aa, ikke noget videre! En 7—8 Fasaner og et Par Aviatikere!

Pastoren: — Fy, Andersen, De lugter jo langt væk af Brændevin! Har De nogensinde mærket, at jeg lugter saadan?
Andersen: — Nœ, Hr. Pastor, ... men jeg har ogsaa spekuleret meget paa, hvordan Pastoren bar sig ad med at faa Lugten bort.

Inger,

som ikke mente det saa slemt

VALS

Olfert Jespersen

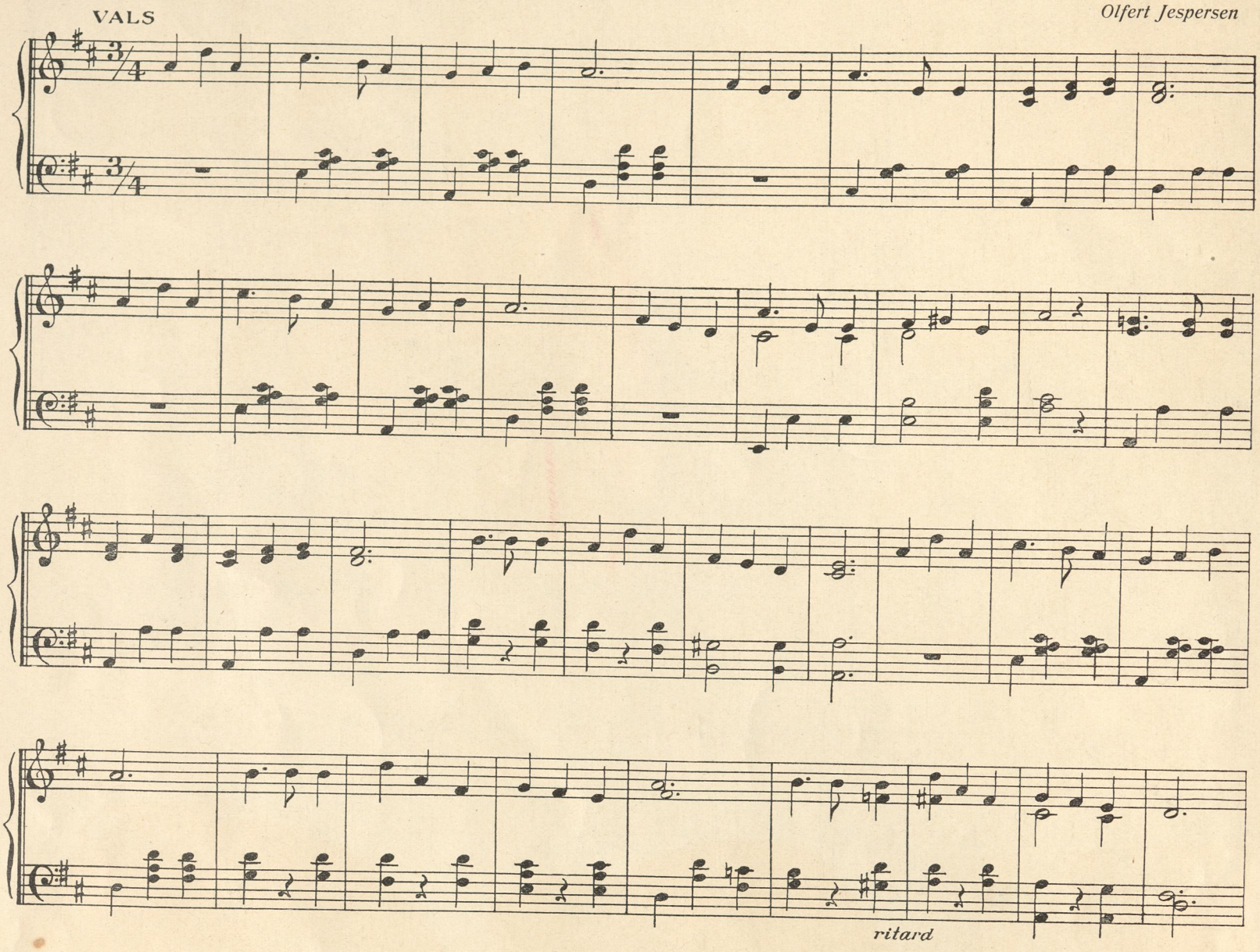

Inger fra Randers var kommen en Da' —
der er de kønneste Piger jo fra —
hun skulde lære, som nu man jo bru'er,
finere Sødsuppe hos Frøken Suhr.
Inger var sagtens en Smule koket,
det er saa mange, det tilgi'er man let,
Inger var oplagt til Løjer og Skæmt —
:|: aa, men hun mente det ikke saa slemt! :|:

Ude hos „Bedste" fik Inger Logi,
Haabets Allé Nummer Hundred og ni,
men da en Nat hun var kommen paa Bal,
hændte der noget, som helst ikke skal.
Hun blev fulgt hjem af en flot Kavalér
lige til Døren . . . men tænk, hvad der sker!
Døren var lukket, og Nøglen var glemt . . .
:|: aa, men hun mente det ikke saa slemt! :|:

Fyren var Digter — en temmelig skidt —,
havde paa Kvisten et Kammer *en suite,*
her bød han Inger paa The *à la Russe*
samt paa en Flugtstol af rødstribet Plyds.
Han læste Digte af Drachmann og Ploug,
navnlig „Et Kys" syntes Inger var Sjov,
Kys — og saa vid're, det kommer saa nemt . . .
:|: aa, men de mente det ikke saa slemt! :|:

— — — —

Stadigvæk Inger hos Bedstemor bor,
Nøglen hun bæ'r om sin Hals i en Snor,
ja, for hvis den nu blev borte igen,
hvor skulde saa lille Inger gaa hen?
Dersom De byder en Aften den Smaa
paa en Thé-Russe, si'er hun: „Nej, jeg maa gaa,
jeg skal skam hjem til min Bedste bestemt!" . . .
:|: Jamen hun mener det ikke saa slemt! :|:

Johannes Dam

Tegninger af Alfred Schmidt

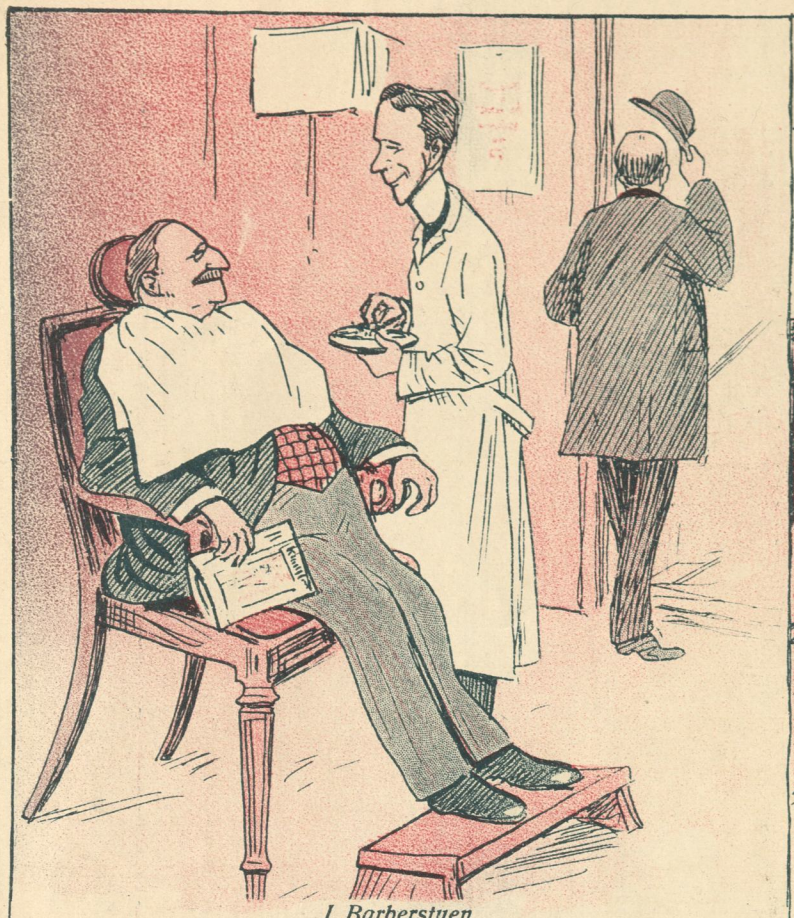

I Barberstuen

Kunden: — *De sagde til den Herre, der gik, at De troede nok, det gode Vejr holder sig i otte Dage. Mener De virkelig det?*
Barberen: — *Nej, men den Herre er saadan en god Kunde.*

I Sporvognen

— *Hvordan er det, De sidder og spytter hele Tiden? Ser De ikke det Opslag dér, at det er forbudt Passagerer at spytte?*
— *Jamen jeg er ikke Passager, jeg er Funktionær ved Selskabet.*

— Du aner ikke, hvad jeg maa finde paa af Løgne hver eneste Dag, bare for at blive troet!

Tegning af Vald. Andersen

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv II

ved *Paul Fischer*

Hendes Flirt viser sig af alvorligere Natur, end hun selv vidste

Kvindehjærter

Claribel, den høje, mørke
Datter af Kustoden Pietro,
elsker Duca della Rosa,
thi hans Blik er som en Løves,
og hans Arm som hærdet Staal.

Tonia, den spinkle, blonde
Datter af Betjenten Luca,
sukker for Visconte Tito,
thi hans Sang er som Apollos,
Digterkransen er hans Maal.
— — —

Claribel, som elsker Kraften,
ægter Slagteren Adolfo,
Tonia, som elsker Sangen,
vælger Mario, der raaber
saa guddommeligt med Aal.

sm.

Tegning af Gudmund Hentze

Tegninger af Axel Thiess

— Du er jo ligefrem en Hæler!
— Jeg??
— Ja, her gaar Du og tager imod det ene stjaalne Øjekast efter det andet!

Skovfogden: — Kan De ikke se, at der staar: Tobaksrygning i Plantagen forbydes?
Bonden: — Jov.
S.: — Men De damper jo alt hvad De kan.
B.: — Ja — men de æ Kirsbærblade!

Tegning af Alfred Schmidt

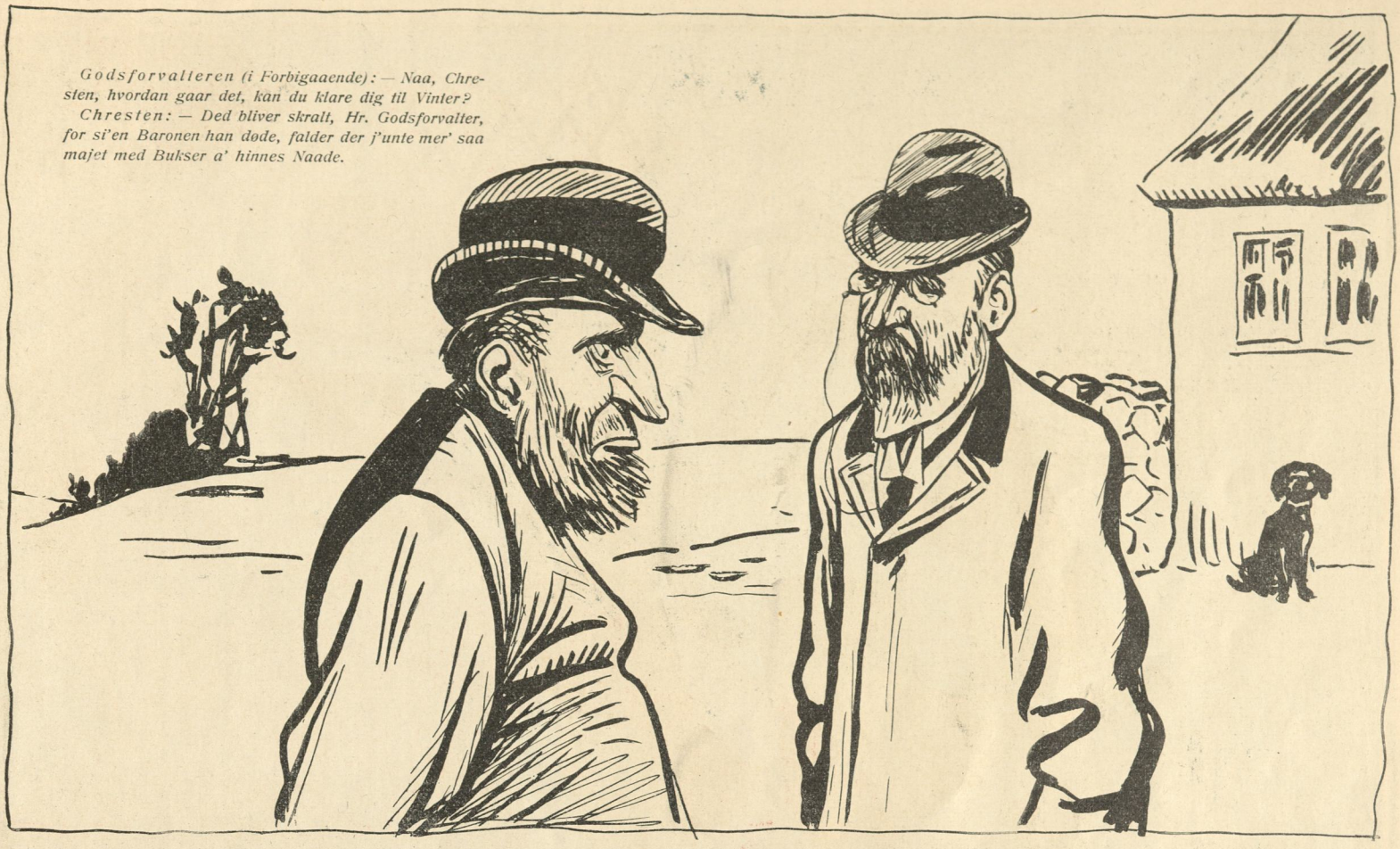

Tegning af H. E. Melchior

— *De skulde gifte Dem, Kammerjunker!*

— *Det gør jeg ogsaa, naar jeg finder den rigtige.*

— *Hvordan skal hun være?*

— *Hun skal være knusende rig, ellers vil jeg ikke have hende. Og hun skal være knusende dum, ellers vil hun ikke have mig.*

Tegning af Vald. Andersen

Folkevise

Jeg dømtes til at drive om
med Gøgl for Godtfolks Døre,
jeg spiller jo det Lirespil,
som Pøblen gider høre.

Men har jeg drejet Dagen lang
dets Drev med trætte Hænder,
saa henter jeg min Violin,
som Mængden ikke kender —

saa gaar jeg til min Hjærtenskær
og stemmer mine Strænge,
og dybe Toner klinger ud
i Natten langt og længe.

J. D.

Tegning af Alfred Schmidt

— Hør, jeg forstaar ikke, at Du tillader den Fyr dér at staa midt inde i al Din gode Rug.
— Jo, jo, ser Du, saa har man da Fred for Kragerne saa længe.

Sammenspil

Illustreret af Axel Nygaard

(Et Paaklædningsværelse paa Teatret. Skuespillerinden, endnu ung og smuk, sidder i aaben Frisørtrøje foran Spejlet og gnider Ansigtet ind med Vaseline. Paa Bordet ligger et Rollehæfte. Paaklædersken staar lidt afsides og ordner Garderoben.)

Skuespillerinden (pludselig opfarende): — Se nu til, De kan rappe Dem lidt, lille Møller. De maa jo dog snart vide, hvad jeg skal have paa. Jeg bliver nervøs af at have Dem staaende der.

Paaklædersken: — Fruen er saa gnaven i Aften.

Skuespillerinden: — Jeg er, som det passer mig. (Tørrer sig med Sminkestykket) De véd, at min Mand og jeg tænker paa at skilles!

Paaklædersken: — Ja, det er jo ikke nogen Hemmelighed.

Skuespillerinden: — Kan De da sige mig, hvorfor i Alverden vi skal blive ved at elske hinanden paa Scenen. (Slaar med Haanden paa Rollehæftet) Det er nu den tredje Rolle i Løbet af to Maaneder, hvori vi enten er Mand og Kone eller Elsker og Elskerinde. Det er jo til at blive Idiot over. Publikum undrer sig og Kammeraterne (vrængende) . . . Kammeraterne er satiriske.

Paaklædersken (har lagt Tøjet tilrette): — Ja, det er da ogsaa sært!

(Det banker. En Stemme: — Det er mig! Er det tilladt at komme ind?)

Paaklædersken: — Gud, det er saamæn Herren!

Skuespillerinden: — Hvad vil han? Ja, luk bare op!

Skuespilleren (ind): — Jeg vilde gærne tale et Par Ord med dig paa Tomandshaand.

Skuespillerinden: — Jeg vidste ikke af, at vi havde Hemmeligheder mere. Ja, saa forsvind saa længe, lille Møller!

Skuespilleren (staaende): — Har du set, at vi atter er bleven smedet sammen i det nye Stykke!

Skuespillerinden (er begyndt at lægge Teint): — Ja, jeg ser det.

Skuespilleren: — Det er lidt ubehageligt, ikke?

Skuespillerinden: — Unægtelig! Hvorfor taler du ikke med Direktøren!

Skuespilleren: — Jeg syntes, at jeg først vilde tale med dig. Du ser for Resten udmærket ud i Aften!

Skuespillerinden: — Finder du!

Skuespilleren (let bøjet over hende): — Du har en smuk Hals.

Skuespillerinden: — Er det omsider gaaet op for dig!

Skuespilleren: — Det gik op for mig akkurat samtidig med, at jeg saa din Hals første Gang.

Skuespillerinden: — Det kan jeg ikke erindre, at du har fortalt mig før.

Skuespilleren: — Nej, Hukommelsen er jo ikke din stærke Side.

Skuespillerinden: — Hvad mener du?

Skuespilleren: — Jeg mener, at vi jo dog undertiden har haft det ganske rart sammen.

Skuespillerinden: — Hvorfor vilde du saa skilles?

Skuespilleren: — Var det ikke snarere dig?

Skuespillerinden: — Maaske! Men saavidt jeg véd, *er* der opnaaet Enighed paa det Punkt. Jeg ønsker ikke at holde paa en Mand, der er mig utro.

Skuespilleren: — En lille Smule utro er vel de fleste Mænd.

Skuespillerinden: — Ja, navnlig en lille Smule! Nej, min Ven, det er vist ikke værd at komme nærmere ind paa det.

Skuespilleren: — Jeg kunde jo forandre mig til min Fordel.

Skuespillerinden (kold): — Kære, Tæppet er ikke gaaet endnu. Det er for tidligt, du begynder at spille Komedie!

Skuespilleren: — Gør du det ikke selv! Er det Ansigt, du sætter op, kanske dit eget! (Halvt spøgende) Du har jo allerede begyndt at lægge Maske. Vil du sige mig den ganske usminkede Sandhed .. Ja, *det* skulde ikke være nogen Aandrighed. Synes du ikke, jeg er god i min Rolle?

Skuespillerinden: – Den, du spiller nu, eller hvilken?

Skuespilleren: — Den, jeg spillede igaar, og den, jeg skal spille om lidt.

Skuespillerinden: — Bladene mener det jo i hvert Fald!

Skuespilleren: — Véd du, hvorfor jeg gør Lykke! Fordi jeg føler for det, jeg siger. Fordi det er dig, jeg spiller sammen med, og fordi det er dig, mine Ord gælder. For jeg elsker dig endnu, Jenny!

Skuespillerinden: — Bravo! Det sagde du virkelig nydeligt. Skade, at ingen af dine Veninder nede i Parkettet kunde høre det. De vilde sikkert have klappet.

Skuespilleren: — Jeg har ingen Veninder!

Skuespillerinden: — Nej, nu maa du undskylde . . . den Replik lød ikke rigtig ægte!

Skuespilleren: — Har haft, indrømmet! Men har ikke mere.

Skuespillerinden: — Tør jeg ærbødigst spørge: siden hvornaar?

Skuespilleren: — Siden den Dag, vi blev enige om at skilles. Da gik det nemlig op for mig, at jeg var ifærd med at miste noget, som jeg ikke kunde taale at miste. Og saa stillede jeg mig selv paa en lille Prøve.

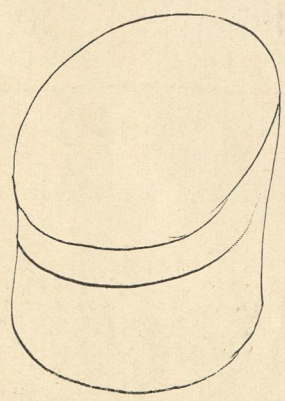

Skuespillerinden (ironisk): — Ude i Livet?

Skuespilleren: — Nej, paa Scenen.

Skuespillerinden: — Paa Scenen! Jeg forstaar ikke . . .

Skuespilleren: — Jeg indleverede et lille Stykke med en virkelig god Intrige til Direktøren, og han antog det, skønt ingen af os vidste, om det vilde falde ud som Farce, Lystspil eller Tragikomedie.

Skuespillerinden: — Du mener?

Skuespilleren: — Jeg mener, at det ikke er nogen Tilfældighed, at det er tredje Gang i to Maaneder, vi to faar hinanden. Under alle Omstændigheder har Direktøren og jeg hjulpet paa Tilfældet.

Skuespilleren: — Det var altsaa aftalt Spil mellem Eder!

Skuespilleren: — Ja, jeg vilde prøve mig selv og det gik. Du saa jo, at jeg fik en Sukces — hos Publikum og hos Pressen. Men i dette Øjeblik er det din Kritik, der er den afgørende.

Skuespillerinden: — »Hr. N. N. havde udstyret sin Rolle med flere komiske Paahit.« Var det ikke saadan, der stod i Anmeldelserne i gamle Dage?

Skuespilleren: — Nej, nu maa du ikke gøre Nar, Jenny. Dette er Alvor og ikke Spøg!

Skuespillerinden: — Velan da! Man bør jo retfærdigvis ikke berøve en Debutant Modet.

Skuespilleren: — En Debutant?

Skuespillerinden: — Ja, er din Omvendelse maaske ikke en Debut! (smilende) Altsaa »Debutanten syntes at give ret gode Løfter for Fremtiden. Forhaabenlig holder han dem«.

Skuespilleren: — Titusinde Tak! Debutanten sværger! (Rækker tre Fingre i Vejret.)

Skuespillerinden: — Meget vel! (Truende): Men husk, at falsk Ed straffes med — Enecelle!

(Det banker. Døren aabnes)

Paaklædersken: — Undskyld, men jeg er bange, at Fruen ikke naar at blive færdig.

Skuespilleren: — Ja, saa forsvinder jeg. Farvel og paa Gensyn! (Kysser Skuespillerinden paa Halsen. Ud)

Paaklædersken: — Gud, jeg synes, Herren kyssede Fruen!

Skuespillerinden: — Det skal De ikke bryde Dem om, lille Møller! Det er kun en Scene af det næste Stykke, vi skal op i.

Paaklædersken: — Tror Fruen, det ogsaa vil gøre Lykke?

Skuespillerinden: — Jeg véd ikke, hvordan Publikum vil synes om det, men jeg er meget glad ved den Rolle, jeg har faaet.

Paaklædersken (ifærd med at hjælpe hende Parykken paa): — Ja, men Fruen sagde jo før . . .

Skuespillerinden: — Man siger saa meget, lille Møller. Men det er alligevel Sammenspillet, det kommer an paa!

Chr. Hjorth-Clausen

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv III

ved *Paul Fischer*

Hendes Sejrsgang ned forbi Kirkens dobbelte Rad af nysgerrige Damer

Tegninger af Alfred Schmidt

Fremtidsannonce

Min Hustru er bortfløjet, for Tilvejebringelsen udbetales en større Dusør.

Sofus Sørensen,
Grosserer,
Ampelgade 46¹.

Gamle Jacob Spillemand skal spille til Høstgilde paa Herregaarden. Før han gaar hjemmefra tager han sig en Dram, idet han udbryder: — Nu maa du være saa god og krybe saa langt ned som muligt, for i Aften bliver det vist trangt med Pladsen.

Tegning af V. Jastrau

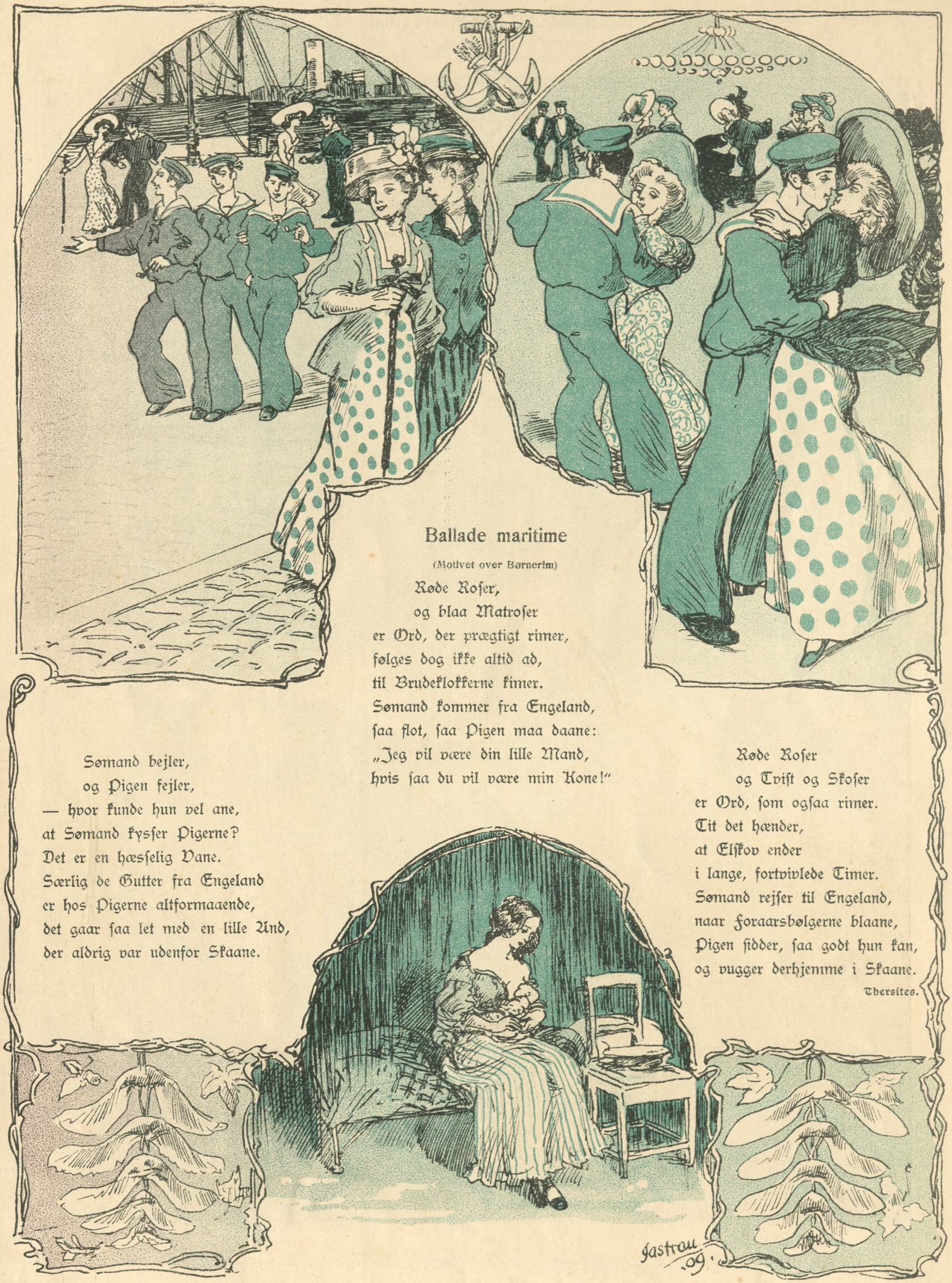

Ballade maritime

(Motivet over Børnerim)

Røde Roser,
og blaa Matroser
er Ord, der prægtigt rimer,
følges dog ikke altid ad,
til Brudeklokkerne kimer.
Sømand kommer fra Engeland,
saa flot, saa Pigen maa daane:
„Jeg vil være din lille Mand,
hvis saa du vil være min Kone!"

Sømand bejler,
og Pigen fejler,
— hvor kunde hun vel ane,
at Sømand kysser Pigerne?
Det er en hæsselig Vane.
Særlig de Gutter fra Engeland
er hos Pigerne altformaaende,
det gaar saa let med en lille And,
der aldrig var udenfor Skaane.

Røde Roser
og Tvist og Skoser
er Ord, som ogsaa rimer.
Tit det hænder,
at Elskov ender
i lange, fortvivlede Timer.
Sømand rejser til Engeland,
naar Foraarsbølgerne blaane,
Pigen sidder, saa godt hun kan,
og vugger derhjemme i Skaane.

Thersites.

Jastrau 09.

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv IV

ved *Paul Fischer*

I hendes mondæne Opdragelse er en Bryllupsrejse til Skagen et vigtigt Led

Min elskede

med Illustration af Vald. Andersen

Min elskede er saa lys og fin
som Daggryets første Flamme,
  Øjnene er som Dug og Sol,
  fundet engang paa en mørk Viol;
og Haaret ejer det samme
Skær som Daggryets Flamme.

Min elskede er saa ung og slank
som Bøgen yderst i Skoven.
  Haanden er lys som det modne Korn,
  Munden en Rose foruden Torn,
og Brystet hvælvet, som Skoven
hvælver sin Krone foroven.

Min elskede er saa dansk som faa,
og Læben har Form af de bløde,
  langsomme Ord, som Sproget har
  hvisket til os fra Moder bar
os Livets Lykke imøde;
i Tro paa det rosenrøde.

Min elskede er saa stærk og klog
som Havet, der skyller ved Stranden.
  Jeg ser hende sidde mild og god,
  Barnet kravler ved hendes Fod;
det ligner nok ham paa Panden.
— Thi hun er gift med en anden.

Mogens Falck

Mellem Børsmænd

— Der er et udmærket Billede paa Udstillingen af Etatsraad X. Det er, som han staar og gaar, med Hat paa Hovedet, og begge Hænder i Lommerne!
— I hvis?

— Ja, saa skulde jeg gerne se paa et Par Femøres Frimærker.

Tegninger af Alfred Schmidt

Børn

Illustreret af Alfred Schmidt

Børn skal have Klø.

Det er ganske idiotisk at man i vore Dage er kommen ind paa, at Børn skal tages med det gode og at banlyse Kløene fra den moderne Børneopdragelse.

Det er ingen Tilfældighed, naar vore Tugthuse og Idiotanstalter nutildags fyldes med ganske unge Knægte. Det er den naturlige Følge af, at man har afskaffet Pryglene, og jeg gyser ved Tanken om, hvordan det skal gaa i Fremtiden, hvis vore Børneopdragere ikke snart tager Skeen i den anden Haand.

I min Opvækst var der Gudskelov ikke noget, der hed Humanitet. Da fik vi Klø, baade Morgen, Middag og Aften, men Resultatet kan ogsaa siges at være bleven fortræffeligt. Af mine daværende Kammerater er fem bleven Præster med store Embeder og Førsteklasses Lig, en er bleven Direktør for Rutschebanen i Tivoli og holder Automobil og Lystyacht, og fire har faaet Biografteatre i den indre By.

Kun én af os er bleven lidt mislykket. Men han var ogsaa Klassens Duks og fik aldrig andre Klø end dem, vi Drenge gav ham. Han slog ind paa Sagførervejen; men han har iøvrigt udstaaet sin Straf til næste Aar. Han slap nemlig med 4 Aar, dels fordi han var Søn af en General, og dels fordi der var andre formildende Omstændigheder.

En anden af os — det havde jeg glemt — gik for Resten ogsaa hen og blev Sagfører, men han døde, inden han blev opdaget.

Men alt i alt kan det siges, at vi har klaret os stolt og er bleven pæne og dygtige Mennesker, som om faa Aar kan mødes til Studenterjubilæum paa Skydebanen med vores Ridderkors og Etatsraadstitler — og det kan vi takke Kløene for.

Det er forøvrigt ikke alene de Klø, vi fik af Bestyreren og Lærerne og vores respektive Forældre, som har haft en saa fortræffelig Indflydelse paa os, skønt Guderne skal vide, at navnlig Lærerne i den Retning udfoldede en beundringsværdig Energi. Jeg husker bl. a., vi havde en jydsk Tegnelærer, der havde seks Fingre paa den ene Haand. Om det nu gør Folk særlig krigslystne, at de har seks Fingre, ved jeg ikke, men Faktum er, at han tampede os tidligt og silde, saa han bestandig gik rundt med haard Hud i Hænderne, ligesom Folk, der ror meget. Han endte altid sine Timer med at udvælge fem, seks af de værste Syndere, som saa blev holdt tilbage i Klassen. Disse intimere Sammekomster blev populært kaldt „Gruppemøder", og Deltagerne kunde i Reglen ikke sidde mere paa en Stol den Dag, en saadan Sammenkomst havde fundet Sted. Det siger sig selv, at vi havde en voldsom Respekt for Regnelæreren; navnlig var der en Dreng, som hed Ejner Hansen, som altid blev tampet igennem, og som rystede i Bukserne, bare hans Plageaand viste sig i Døren, hvorfor vi havde døbt ham Ejnar Tamberskælver. — Men Kløene har aabenbart battet godt. Ejnar Tamperskælver er nu Hofurtekræmmer paa Frederiksberg, og den største Skatteyder i nordre Birk. At han ikke er utaknemmelig, kan man se af den Omstændighed, at han har udsat en livsvarig Pension for sin gamle Regnelærer.

Men det er som sagt ikke alene de Klø, som Lærere og Forældre rundhaandet uddeler, der har en gavnlig og opdragende Indflydelse paa Børn. Ogsaa de Klø, som Drenge tildeler hinanden i Frikvartererne og paa Vejen hjem fra Skolen har en forbløffende god Virkning. Det hærder den opvoksende Slægt, det skærper de unge Menneskers Mod og lærer dem at slaa fra sig — hvad de har god Brug for senere i Livet.

Det er et sørgeligt Syn at se, hvordan Frikvartererne former sig i en Drengeskole nutildags, hvor alt, hvad der hedder Slagsmaal, er forbudt. Midt paa Legepladsen gaar Drengene to og to og fortæller hinanden opbyggelige Historier med dæmpet Røst. I en Krog søger fem større Diciple at foranstalte en stilfærdig Kæde-Tagfat efter Anna Erslevs hysteriske Bog: Ordnede Lege. Henne paa Bænkene sidder blege og velfriserede Børn og konstruerer matematiske Opgaver og vanskelige Regnestykker for at kunne blære sig overfor Læreren i den følgende Mathematiktime, mens en større Skare, ærbødigt lyttende, har samlet sig omkring Klasselæreren og med kunstlet Interesse paahører hans Beretninger om en Stipendierejse i Sønderjylland.

Jeg tænker med Vemod paa, hvor helt anderledes et Frikvarter maa have taget sig ud for den uhildede Beskuer i min Drengetid. Saasnart den elektriske Klokkes Kimen havde meddelt, at den forbandede Time var tilende, styrtede tohundrede raske Drenge ned paa Legepladsen med en Larm, saa Graaspurvene faldt døde ned fra Himlen. Næppe var man naaet Legepladsen, før enhver Dreng, der i Timen havde kunnet sin Lektie eller paa anden Maade havde gjort sig uheldig bemærket og vist sig ukammeratlig, blev pryglet igennem, til han halvdød bad om Naade og forpligtede sig til fjorten Dage i Træk at møde uforberedt.

I særlig graverende Gentagelsestilfælde var almindelige Klø ikke nok! Ved saadanne Lejligheder udfandtes der særligt rafinerede Straffe. En af de Torturer, der voldte os størst Fornøjelse og Tilfredsstillelse, var den saakaldte „Vandprøve". Synderens Bukseben blev bundet fast forneden med Sejlgarn, og derpaa blev han baaret hen under Vandposten, hvor vi under Afsyngelsen af en munter Opsang pumpede hans Bukser fulde af Vand, saa de bulmede op. Hvis det var om Vinteren, Eksekutionen foregik, blev Vandet suppleret med Isklumper, der yderligere bidrog til at forhøje Synderens Lidelser og vor Fornøjelse.

Jeg ved helt vel, at der er mange, der vil betegne den Slags kostelige Fornøjelser med Ordet „Raaheder" og indvende, at der er mange Børn, hvis Helbred vilde lide under en saadan Medfart.

Jeg vil hertil ganske kort svare: Vrøvl! Børn kar taale alt, de er sejlivede som Katte; man kan smide dem ud af Vinduet fra fjerde Sal og man kan lade dem køre over af en Bryggervogn eller lade dem spise en Talerken fuld af Svedskesten — de kommer aldrig noget til! Børn er heller aldrig syge, undtagen naar de ønsker at faa sig en ekstra Fridag, og de saakaldte Børnesygdomme eksisterer kun i bedrageriske Børnelægers Fantasi. Og Børn dør aldrig, undtagen naar de æder sig ihjel.

Børn skal have Lov til frit at udfolde sig, de skal have Lov til at klø hinanden ligesaa galt de lyster, ligesaadan som de selv skal have saamange Klø, der kan ligge paa dem. Ellers bliver de til kedelige Hængehoveder, som aldrig lærer at begaa sig her i Livet, og som efter en kort og glædesløs Ungdom visner hen saavel aandeligt som legemligt eller kommer til at figurere paa Politiets Lister over mistænkelige Personer.

Nej, Klø skal der til.

Paul Sarauw.

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv V

ved *Paul Fischer*

Hendes Debut som Værtinde vækker en oprigtig Beundring uden at appellere til Overbærenheden

Et moderne Hus

Illustreret af Alfred Schmidt

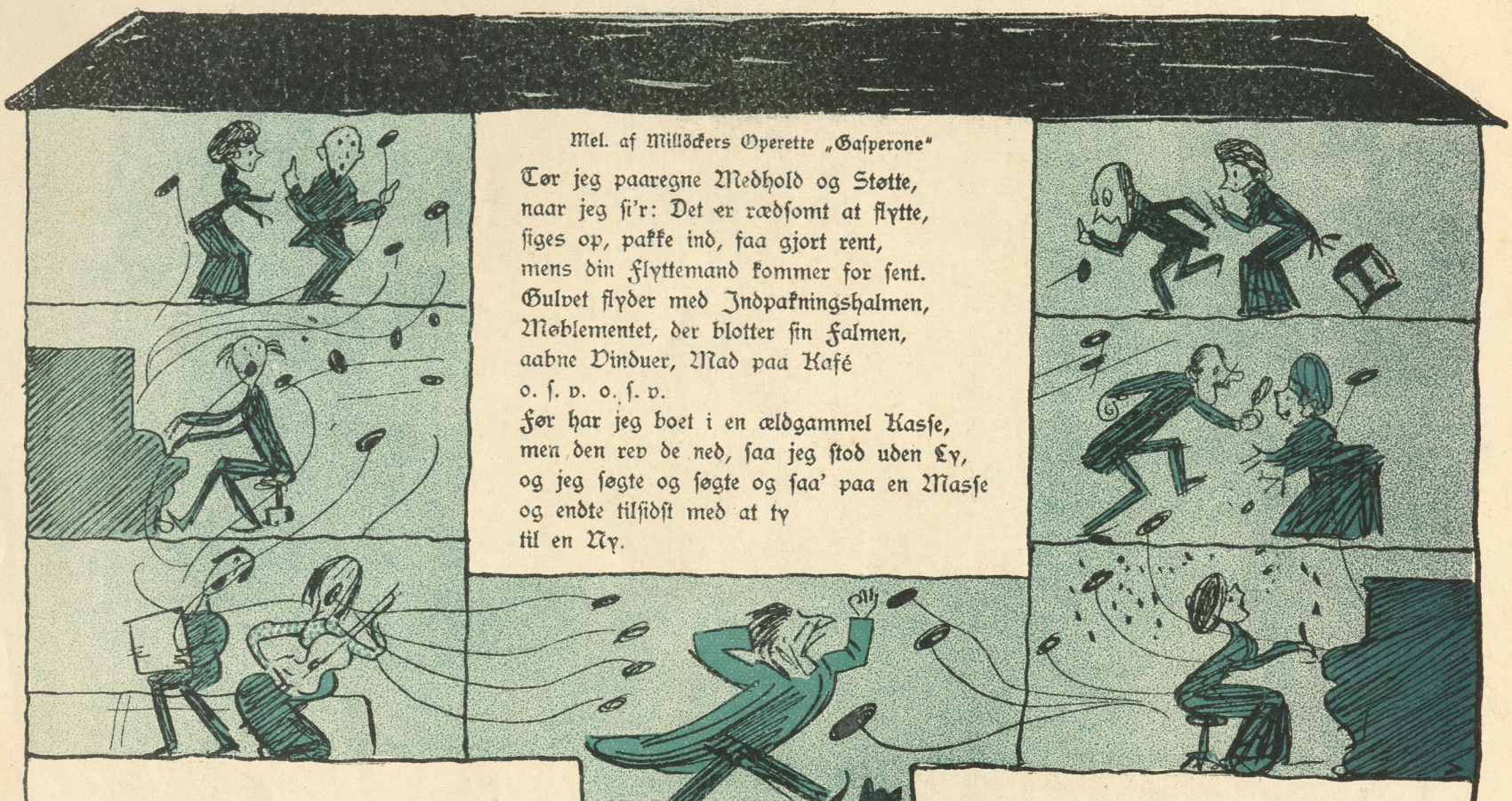

Mel. af Millöckers Operette „Gasperone"

Tør jeg paaregne Medhold og Støtte,
naar jeg si'r: Det er rædsomt at flytte,
siges op, pakke ind, faa gjort rent,
mens din Flyttemand kommer for sent.
Gulvet flyder med Indpakningshalmen,
Møblementet, der blotter sin Falmen,
aabne Vinduer, Mad paa Kafé
o. s. v. o. s. v.
Før har jeg boet i en ældgammel Kasse,
men den rev de ned, saa jeg stod uden Ly,
og jeg søgte og søgte og saa' paa en Masse
og endte tilsidst med at ty
til en Ny.

Disse nymodens Sprinkelværkshuse
med Altaner og varmt Vand og Bruse,
der er mange Ting pæne ved dem,
men der kræber en Gêne ved dem.
De er bygget saa spinkle og skøre,
at man ikke kan undgaa at høre,
hvad de andre Familier, der bor,
gør og si'r, hvert et Ord.
Gennem de ganske papirstynde Skillerumsmure
og Lofter og Gulve af Træ og Cement,
blir man, ud'n at man netop behøver at lure
med Næstens Privatliv omtrent
bekendt.

Gennem alle Etagerne toner
7 Klaverer og fem Grammofoner;
Vals af „Dollarprinsessen" er fin,
men nu kan jeg skam snart Melodien.
For da hver ejer sin Grammofon-Art,
og de spiller den hver i sin Tonart,
er det rigtig en ren Symfoni
til at arbejde i.
Læg saa dertil at seks af Familierne holder
Kanarifugl, Hund, Papegøje og Kat
og saa ti store Drenge med dobbelte Saaler,
der leger paa Trappen Tagfat.
Godnat.

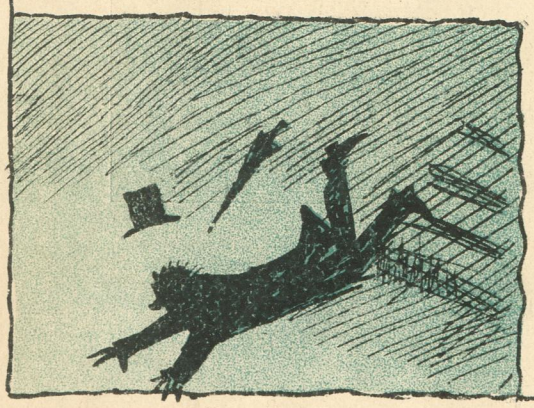

Overho'det, at Nogen vil bo der,
naar det ikke er rent Idioter,
det er egentlig svært at forstaa:
Værten lægger hvert Fjerdingaar paa,
men vil aldrig la' Lofterne hvidte,
om de ogsaa er nok saa beskidte,
og la' male og gøre i Stand,
det maa jeg, ikke han.
O danske Lejer! Taalmodige Væsen,
som Værterne holder i Baand (et Slags Stavns-)
Du er kun skabt til at tages ved Næsen
og det bli'r saamænd Københavns
til Gavns.

F. Ricard

Og Centralvarme er der i Huset
alle Stuer er dampgennemsuset,
men da Værten er sparsom med Kul,
er om Vintren min Husvarme Nul.
Naar saa Solen begynder at brænde,
og vi er midt i Maj Maaned henne,
ja, saa fyres til Gengæld der i
med enorm Energi.
Bankning maa kun finde Sted paa Altanen,
den Regel, den følger min Nabo dog ej,
for han banker sin Kone, det er nu saa Vanen,
i Stuen ved Siden af mig
Huhej!

Der bli'r glimrende oplyst paa Trappen,
naar man blot selv vil trykke paa Knappen,
(dog fra Maj til September omtrent
kan man ikke faa Blussene tændt.)
Værten selv ligger nemlig paa Landet,
det er Lejernes Skyld, at han kan 'et,
men ta' Hensyn til Dig eller mig,
kan en Grundejer ej.
Gangen er mørkest, — der snubler man gærne,
for dér er et Trin, saa man ryger med et Hop
ind i en Elevator af disse moderne
der altid, hver Gang man skal op,
si'r Stop.

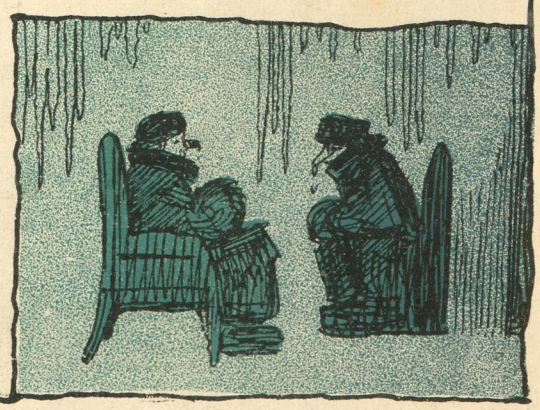

Tegninger af Rasmus Christiansen

Paa Sessionen

Udskrivningschefen: — Født??
Den Værnepligtige: — Jow!

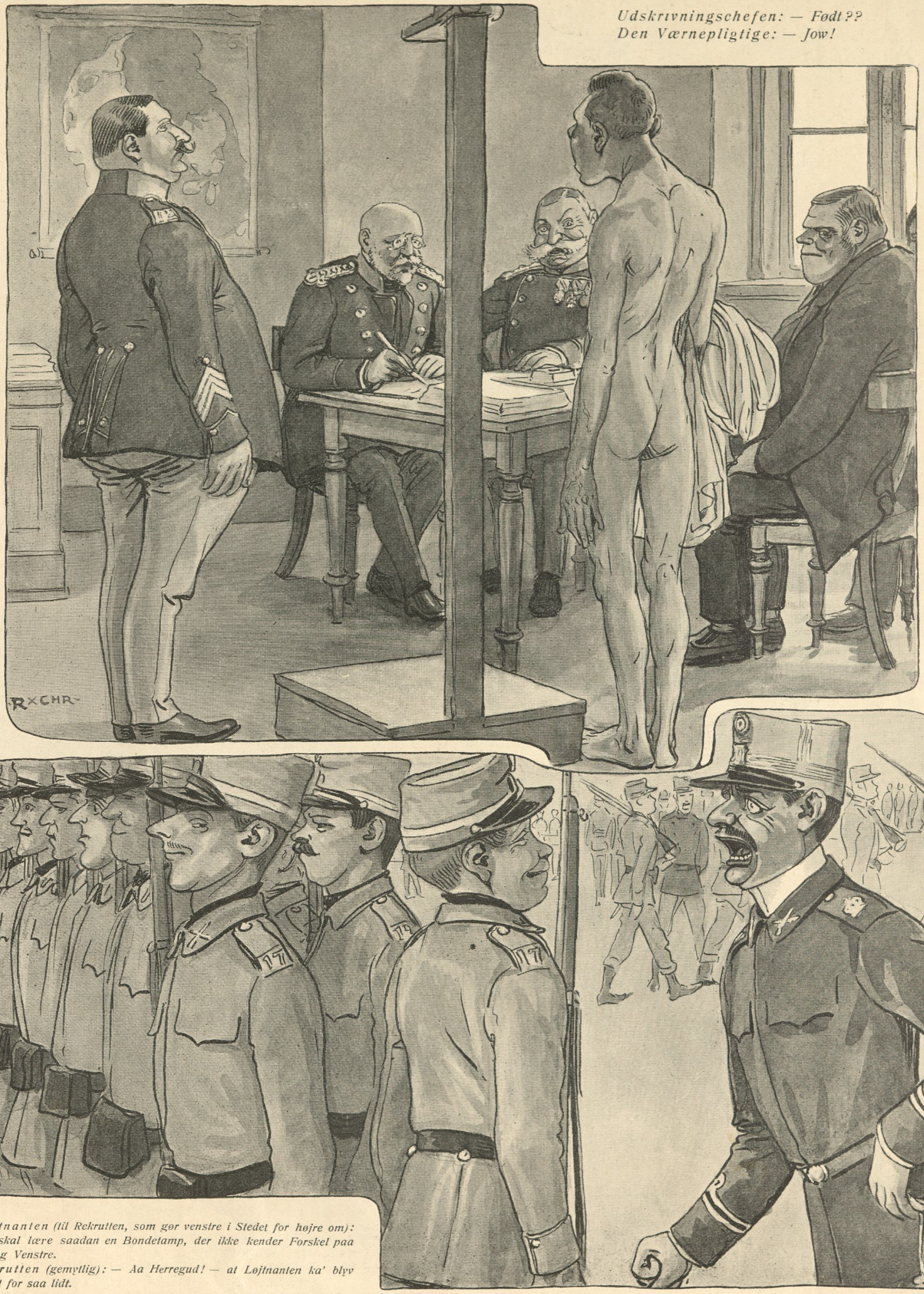

Løjtnanten (til Rekrutten, som gør venstre i Stedet for højre om): — Jeg skal lære saadan en Bondetamp, der ikke kender Forskel paa Højre og Venstre.

Rekrutten (gemytlig): — Aa Herregud! — at Løjtnanten ka' blyv altereret for saa lidt.

Tegninger af Carsten Ravn

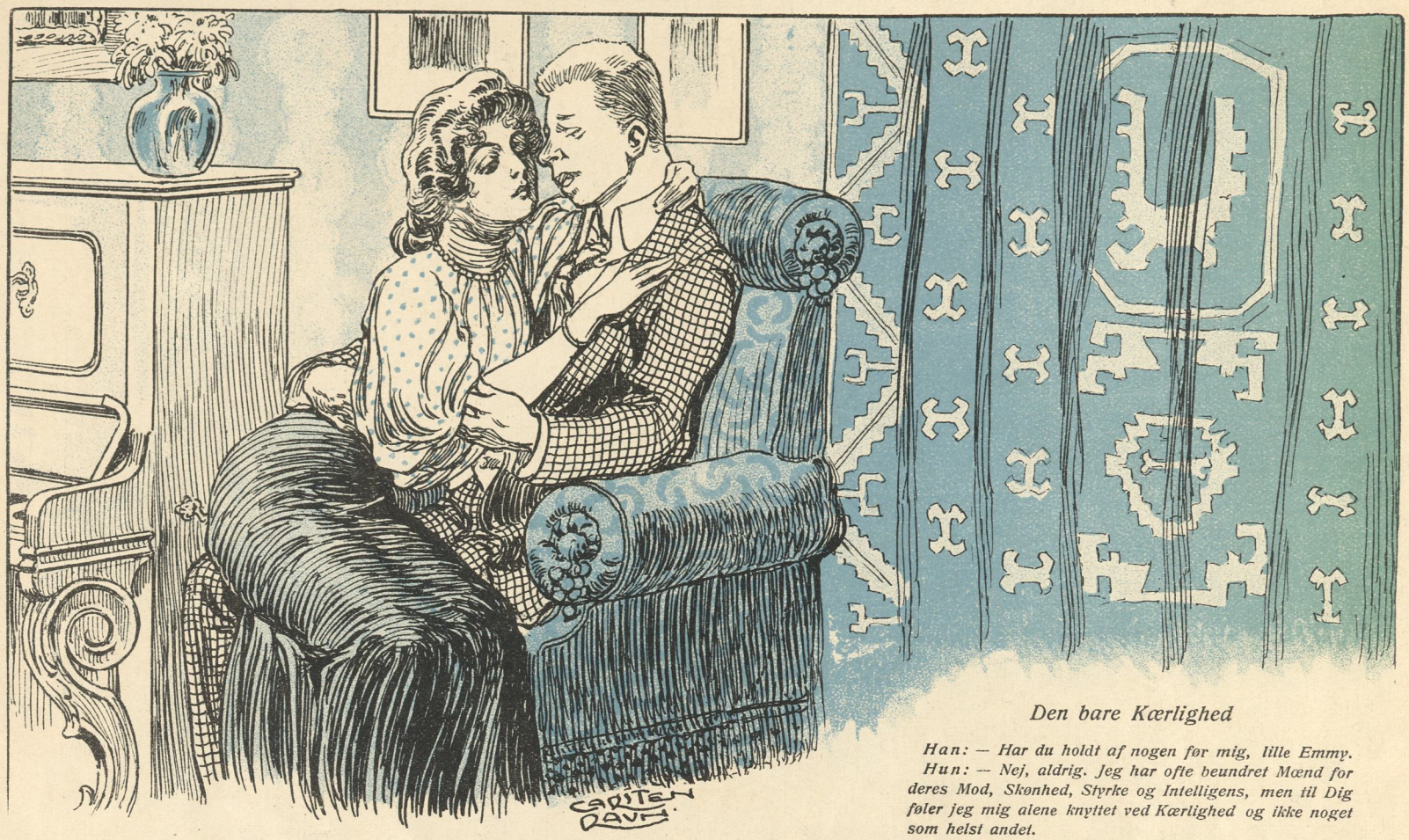

Den bare Kærlighed

Han: — Har du holdt af nogen før mig, lille Emmy.
Hun: — Nej, aldrig. Jeg har ofte beundret Mænd for deres Mod, Skønhed, Styrke og Intelligens, men til Dig føler jeg mig alene knyttet ved Kærlighed og ikke noget som helst andet.

Generationer

De vandrer sammen i den grønne Skov,
den Gamle pludrer: »Som De ser, min Mille
er lidt genert og bly . . . jo Gudskelov,
der bli'r en trofast Hustru af den Lille.
Og den Generthed nok med Tiden falder —
jeg selv var li'saadan i Milles Alder«.

Han har et Haab — i Tiden frem han ser:
Vil hun sin lille bløde Haand ham skænke?
Han hører knapt, men tænker desto mer,
kun ej paa det, hvorpaa han burde tænke –
den ene Tanke ikke ind ham falder:
Hvordan mon Mille bli'r — i Mo'erens Alder?

Rosen

Illustreret af Axel Nygaard

De sad i et Hjørne af Salen, halvt skjulte af et Par tjavsede Palmer, der strakte sig forbrændte af Mados og forkullede af Tobaksrøg mod Selskabslokalets prunkende Loft, hvor fede Amoriner fløj Tagfat mellem Postej-formede Rosenskyer.

Pludselig var der blevet tomt omkring dem. I Salen var Francaisen begyndt, og ved Smaaborde i Stuerne var Whisky'en sat frem. Mægtige Interesser havde bortvendt Selskabets Opmærksomhed. I Sofaen, hvorfra en fedladen Dame lige var hentet op til Dansen, laa en stor Pude, der nu langsomt bulnede i Vejret. En dyb Bule, der var trykket ind i dens Midte, hævede sig sagte, spilede sig befriet op og rundedes ud i et lille fast og sagte Smæld.

— Pyh! — sagde han og bød hende en Cigaret.

Mens hun tændte lyste det ned over den hvide Rose, der ved Bordet uden Ophør havde gynget for hans Blik ved hendes Kjoles Udskæring. Han tænkte bevæget, om han ikke nu burde kysse hendes Haand, men saa lænede hun sig i det samme tilbage og pustede lidt Røg fra sig.

— Tør jeg spørge — sagde hun — er det fordi, De er doven, at vi skal sidde her? Eller er De interessant?

Han saa ind i hendes Øjne. De var en Smule røde nu. Maaske af Varme. Maaske af Vin. Men ellers meget nydelige.

— Kære Frue — sagde han alvorligt — nu har vi lige haft hinanden til Bords, og det var vist otte Retter Mad, vi fik snakket os igennem. Men endnu ved De altsaa ikke, om jeg er interessant?

Hun skævede hen til ham med et Blik, hun vidste var fristende og svarede:

— Jo forresten. Jeg er sikker paa, De er doven.

— Jeg ved det godt — sagde han — at hvis jeg nu rejste mig og bukkede, vilde jeg faa Lov til at lægge Armen om Deres Liv, og det gjorde jeg meget gærne. Men samtidig maatte vi begge paa en Gang springe midt ud paa Gulvet. Og det vidste jeg ikke, om De satte Pris paa.

— Fy — sagde hun og prøvede at se fornærmet ud. Men da deres Øjne igen mødtes, kom hun til at le ham lige ind i Ansigtet.

— De er vist lidt gal — føjede hun til og daskede sig med Viften paa det ene Knæ.

— Det tror jeg ogsaa — sagde han — I hvert Fald er jeg lidt forelsket i den Rose De har ved Deres Bryst.

Det syntes han lød meget nydeligt, og hendes Hals var ikke grim. Noget skulde de jo tale om.

Hun følte, at Blodet pludselig slog over hendes Kinder, og idet hun bøjede sig ned over den hvide Snedronning, sagde hun hastigt:

— Jeg har faaet den af min Mand.

— Aa — sagde han og var fuldkommen ligeglad — han danser vist derhenne.

Men han fortrød det i det samme. Mellem Palmerne skimtede han Parrene, der sprang over Gulvet. Forrest blandt dem hendes Mand, der henrykt klemte en Dame, hvis Navn og Rygte var lidt for nøje knyttet til hans.

— Det var jo ikke min Mening — sagde han — —

Men saa standsede han og følte sig som fuldkommen Idiot. Han vidste pludselig ikke, hvad der var hans Mening. Det var forbandet. Og som altid, naar han var ude, indtraf det Øjeblik, hvor han fortrød, han ikke var blevet hjemme.

— Jeg mente bare — hørte han hende sige — at jeg vilde saamænd gærne have givet Dem den Rose, siden De er saa glad ved den. Men jeg kan altsaa ikke saa godt.

— Tak — sagde han og følte sig lettet, og i Overmod føjede han til, mens han tænkte, at hun var s'gu dummere, end man har Lov til:

— Saadan gaar det ofte Frue med de Roser, man begærer.

Og han havde næppe sagt det, før det atter trommede inde i hans Hjærne — Idiot, Idiot.

Men eet er godt, tænkte han, eet er godt, at jeg ikke kysede hende paa Haanden før.

Hun svarede ham ikke straks. Han saa, hvordan Rosen gyngede forbi hans Blik, stærkere og stærkere. Det var højst ubehageligt. Men endelig sagde hun noget.

— Hvad tænker De paa? — spurgte hun sagte.

Og i det samme gled hans Blik uvilkaarligt ned paa hendes Hænder, og han saa paa hendes ene Handske en lille fedtet Plet. Hvis han nu havde kysset den før, saa havde det Kys maaske smagt af kold Sauce. Og mens han pludselig smilede glad og henrykt imod hende, svarede han:

— Hvad jeg tænker Frue, vil jeg aldrig kunne sige Dem.

Og idet han rejste sig og bukkede, faldt hun ind i hans Arme og lagde sig tæt og svimlende af Glæde ind til ham, mens han galoperede bort fra Palmekrogen, hvor to glødende Sofapuder sagte hævede sig i Vejret.

Paul Damkier.

Et Aar af en ung Københavnerindes Liv VI

ved *Paul Fischer*

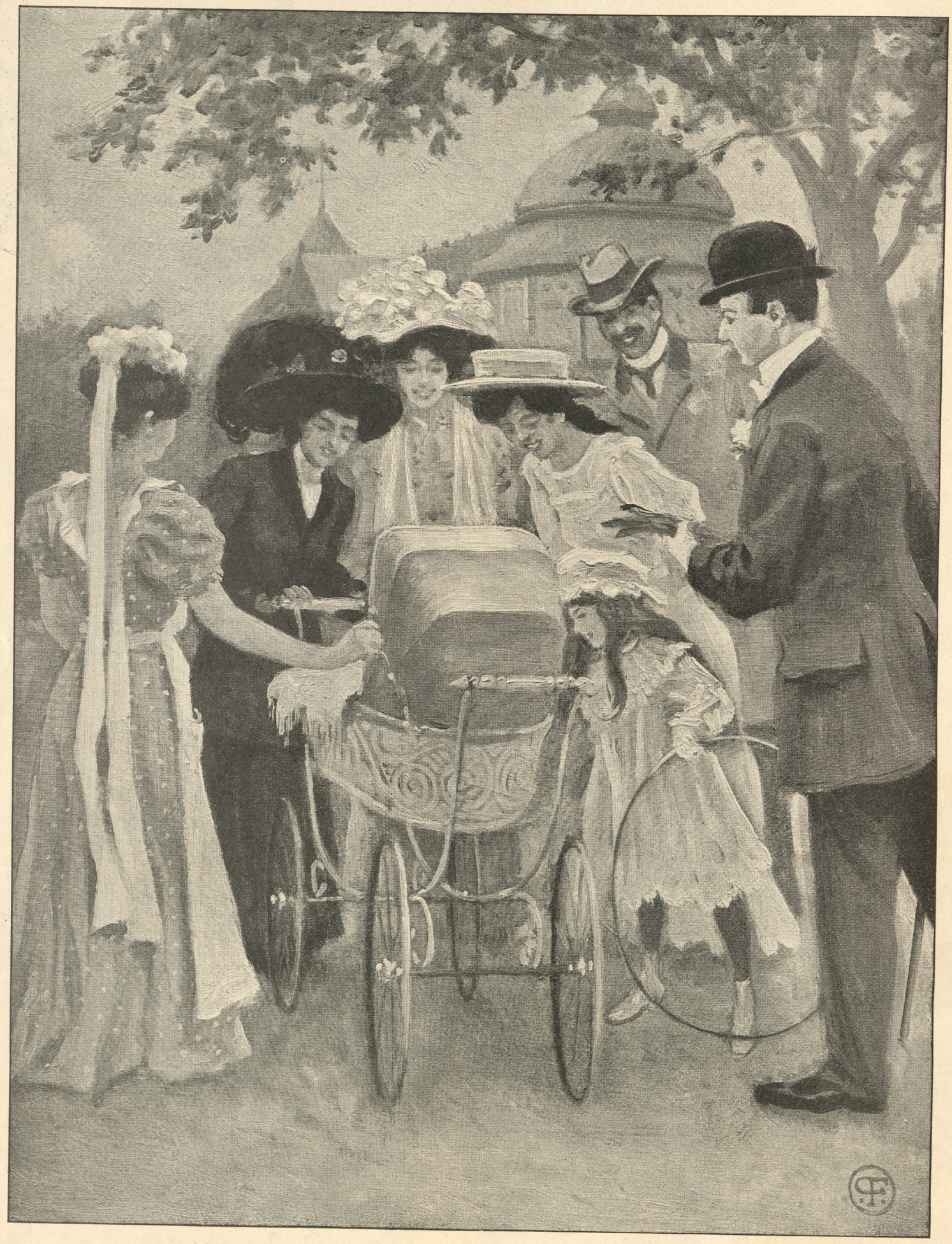

Hendes Livs Kulmination

Tegninger af Alfred Schmidt

— Mit Navn er Premierløjtnant, Kammerjunker, Grev Høgh-Holck-Juel-Krag-Tott, maa jeg laane Deres Telefon et Øjeblik!

— Hvorledes har Deres Brødre det, Hr. Baron.
— Jo Tak, tre af dem er gifte og en lever.

Damen: — Det er skrækkeligt Hr. Jensen, det vrimler med Væggetøj bag Tapetet!
Husværten: — Hvad Pokker har De ogsaa at gøre bag Tapetet?

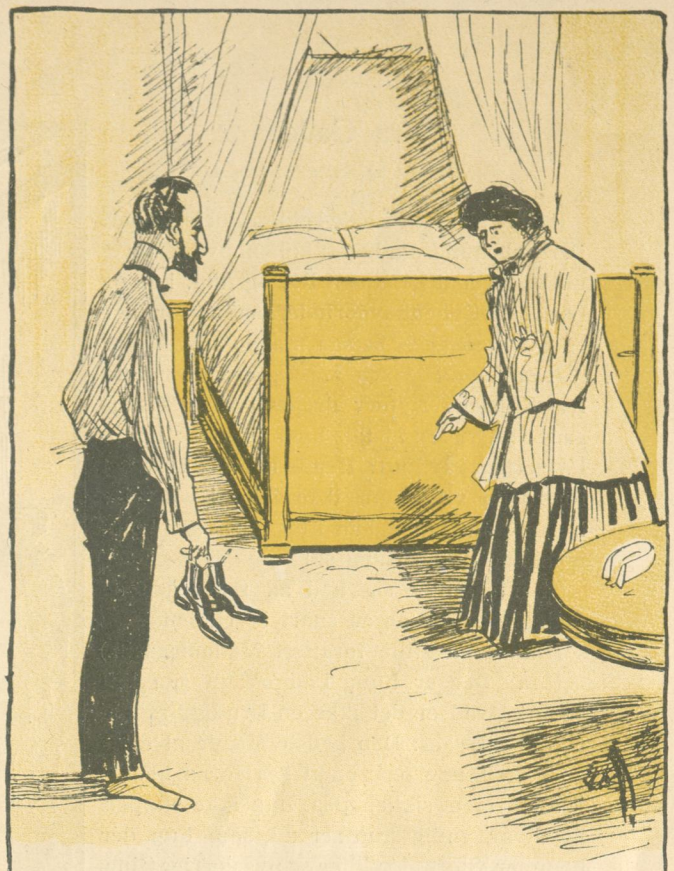

Hun (ængstlig): — Man kan ikke være forsigtig nok paa Hoteller. Se efter, om der ikke ligger En eller Anden under Sengen.
Han: — Saa maa han i alt Fald være kravlet derind, mens han var Dreng.

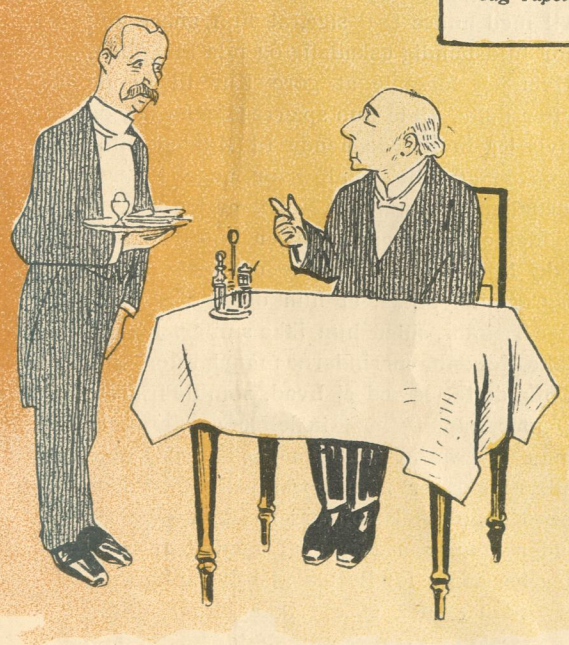

— Ægget er vel endelig friskt, Tjener?
— Absolut. Det skulde egentlig først være lagt i Morgen!

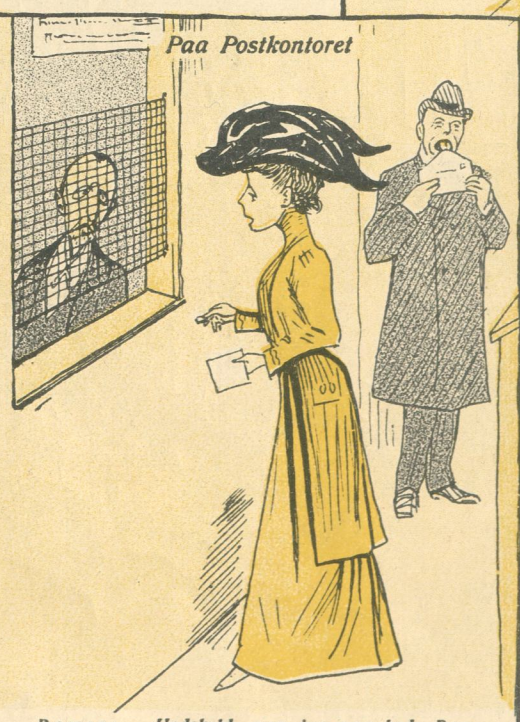

Damen: — Undskyld, men jeg maa bede Dem om et andet Frimærke. Det, De gav mig, er der ikke Spor af Gummi paa.
Ekspedienten (gnaven): — Ja, jeg kan virkelig ikke blive ved med at tage det Mærke tilbage. De er nu den syvende, der har staaet og sutlet paa det!

Daarlig Samvittighed

Bedstefaderen: — Naa, lille Karl, hvorfor ser Du saa alvorlig ud i Dag?
Lille Karl: — Ja, ser Du, Bedstefar, jeg er lidt bange for, at Din Søn igen skal falde paa at forbitre mig Livet, inden jeg skal i Seng.

Fra Gaden

Illustreret af Gudmund Hentze

(Lille Folkelivsbillede i et Par korte Scener. Personerne: *Han,* kendt københavnsk Levemand med aargammelt Ry, og *hun,* køn og frisk lille Københavnerinde, saadan som der — Gudskelov! — er saa mange af).

Han (faar Øje paa hende, just som hun fra Kongens Nytorv drejer om ad Østergade; begynder at tale med sig selv): Hvem i Alverden var hun? Hende har jeg ikke set før! Hun var skam ikke ilde. Hvor blev hun nu af? Langt kan hun ikke være kommet. Lad os en Gang se!

(Han skynder sig ned ad Østergade og opdager hende ogsaa snart i Vrimlen.)

Hun (staar stille foran et Modemagasin.)

Han: Der er hun. Lad os nu gaa lidt foran! Hvad er det ikke en kyndig Franskmand har sagt: Den bedste Maade at følge efter en Dame paa, er at gaa foran hende. Saa er man sikker paa, hun ikke slipper. Se, hvor yndig hun ser ud, som hun dér kommer. Store uskyldige og nysgjerrige Øjne. Nu gaar vi ganske stille iforvejen.

Hun (bliver staaende foran en Guldsmedebutik).

Han (ser sig tilbage): Saa, nu er hun borte igen. Skulde hun være undveget ad en Sidegade? Det vilde være uden Præcedens. En Københavnerinde, der begynder Strøget oppe ved Kongens Nytorv, svigter ikke, før hun kommer til Raadhuspladsen. Der findes dog endnu Pligtfølelse og Samvittighedsfuldhed. Sagde jeg det ikke! Der er hun. Nu staar jeg lidt stille og lader hende passere forbi.

Hun (gaar forbi uden at se ham).

Han: Det saa ud, som om hun ikke lagde Mærke til mig. Hvis man nu var fræk! Men jeg kan daarlig her midt paa Gaden. Jeg har et Par Gange oplevet det at maatte drive af igen uden at faa Forbindelse. Det er en uhyggelig Situation. Man er flov langt ind i den næste Uge. I mine unge Dage havde jeg en Maade: Jeg løftede Haanden og strøg Knebelsbarten i Vejret og hvidskede ud under Fingrene: Frøken, jeg *maa* tale med Dem, jeg venter Dem i den Port dér. Men jeg ved ikke, det kan jeg ikke gøre mere; det kommer maaske af, at man ikke længere gaar med Knebelsbart. Jeg havde ellers forfærdelig Lyst idag til at opleve et eller andet. Herregud, hvad kan der passere! Der er saamænd ikke en Kat, der lægger Mærke til, hvad jeg gør.

Hun (er stanset udenfor en Konditorforretning).

Han (nærmer sig; stadig til sig selv): Ja, nu staar jeg her; hvad skal jeg saa gøre? Ret længe kan jeg ikke blive ved at glo paa de Chokoladestænger og Flødeskumskager. Hvis det varer et Øjeblik endnu, er det for sent. (Vender sig om mod hende, højt): Frøken, Goddag!

Hun (har i samme Nu atter sat sig i Bevægelse).

Han: Saa! hørte hun det, eller hørte hun det ikke? Var det en Afvisning? Jeg tror

ikke, man kan paastaa, at det var det. Der var egentlig snarere noget opmuntrende i den Maade, paa hvilken hun gik sin Vej. Havde hun slet ikke villet have noget med mig at gøre, havde det været naturligt at blive staaende og lade som ingenting. Det var vist hendes Mening at antyde, at hun godt havde hørt det, men ikke turde her. Nu jeg er begyndt, maa jeg fortsætte. Det andet vilde være uhøfligt.

Hun (drejer ind paa Raadhuspladsen og stiller sig op foran Linie 1).

Han: Jeg kommer lidt langt ud af min daglige Bane. Men blæse med det! Det er saamænd mange Aar siden jeg har været paa Frederiksberg; det kan være ganske morsomt at se, om Frederik VI staar der endnu. Altsaa venter vi.

(Sporvognen kommer. Sammenstimlen og Trængsel. Han skubber sig frem og gaar op paa Perronen lige efter den unge Dame, der tager den sidste Siddeplads.)

Konduktøren (meddeler forretningsmæssigt): Saa er der ikke flere Pladser indeni!

Hun (vender for første Gang sine Øjne mod *ham,* synes at betænke sig lidt og rejser sig derpaa): Den Herre dér kan godt faa min Plads.

Han (ganske overvældet): Jamen, Frøken dog, hvor kan De tro, jeg vil tage Pladsen fra Dem?

Hun: Jo, jeg kan godt staa, jeg er saa ung; men for en ældre Herre er det jo ikke saa rart . . .

Han (synker om paa den tilbudte Plads og mumler for sig): Ældre Herre! Hun sagde ældre Herre! Det vil sige, hun betragter mig som en Olding, en Methusalem, en Ahasverus! Hvad skal jeg gøre? Skal jeg fortælle hende, at jeg ikke er stort mere end omtrent lige fyldt fyrre Aar! Men hun er ikke tyve. Hun er selvfølgelig overtydet om, at jeg gaar paa Gravens Rand. Hun rejser sig og tilbyder mig sin Plads! Det vil med andre Ord sige, at hun anser mig for fuldstændig uskadelig og ude af Spillet. Hvis jeg forsøgte at gøre Kur til hende efter dette, vilde hun spærre Øjnene op, og hvis jeg inviterede hende til Middag, vilde hun le ad mig. Gud, hvor unge Piger i Grunden er dumme! Nu, naar jeg saadan sidder og ser paa hende, er hun jo heller ikke Spor af køn. Ganske ordinære Træk; jeg er sikker paa, at hun ogsaa har daarlige Tænder, siden hun ikke smiler. Jeg ved ikke, Københavnerinderne mangler dog dette Chik, dette jeg ved ej hvad, som de franske Damer har. Og saa kedelige er de; naar man har været sammen med dem i fem Minutter, aner man bogstavelig talt ikke, hvad man skal konversere dem om. Og inden man saa bliver af med dem igen! Jeg begynder for Resten at blive sulten nu. Hvordan er det, er det ikke Tirsdag idag? Saa maa der jo være gule Ærter hos *Neiiendam.* God Mad er dog alligevel det eneste solide her i Verden. (højt) Konduktør, vil De holde ved næste Stoppested!

Vald. Koppel.

Wyandotte

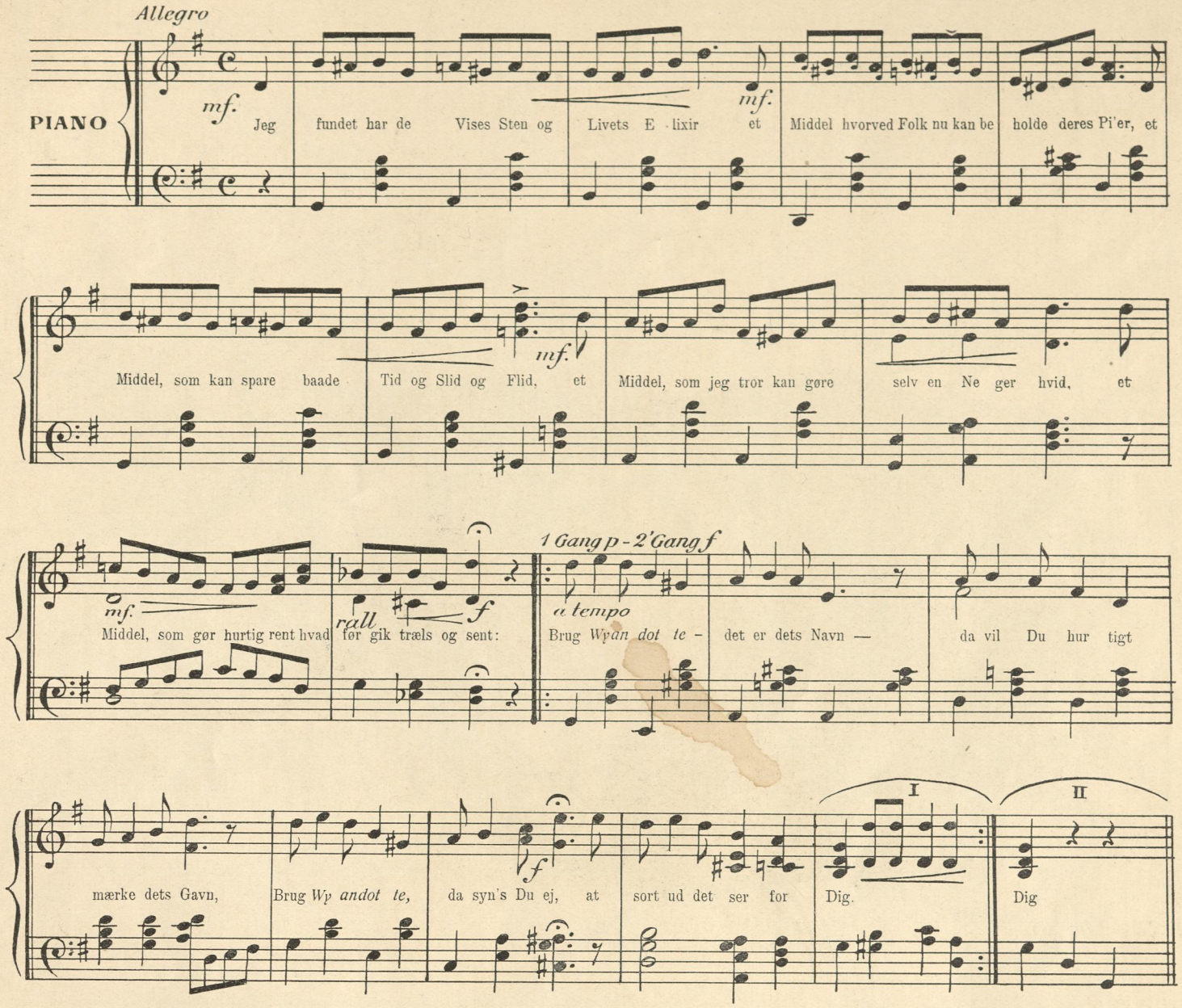

Thi *Wyandotte* er et Pulver, som gør rent og hvidt,
og det er ingen Hem'lighed, at her er fælt beskidt,
se for Eksempel blot hvordan en Trappegang ser ud,
den er jo fæl, selv om den bliver pjasket med en Klud.
Thi Pigen si'er „Jeg vil minsæl
ej skruppe mig ihjel!"
Brug *Wyandotte* — saa gaar det let,
da vil Du aldrig føle Dig træt.
Med *Wyandotte* siger jeg Dig,
at Rengøring er en Leg.

Til Gulv og Dør og Vindueskarm det bruges kan med Held,
og det kan slaa de kraftigste Bakterier ihjel.
Og Gryder, Kasseroller skal med det Du gnide rask,
og Du skal bruge det selv til Din meget fine Vask.
Tallerkner, Fade, Gaffel, Kniv
lidt *Wyandotte* giv!
Thi *Wyandotte* renser det straks
selv om det er af sværeste Slags,
med *Wyandotte* Du hver en Plet
fjerner gesvindt og let.

Ja, er Du rigtig gnaven, og Humøret det er skidt,
saa kan det ikke nytte, Du vil hvidte det med Kridt,
nej, Du skal se, at *Wyandotte* bringer godt Humør,
for det kan give alle Ting den rigtige Kulør.
Det er den allerbedste Kur,
det eneste, der dur!
Brug *Wyandotte* — brug det til Alt,
brug det, som her jeg har Dig fortalt.
Brug *Wyandotte*, saa skal Du se,
at alting bli'r hvidt som Sne!

Breidablik

Tegning af Axel Nygaard

I aar som i fjor er **„Platmenagen“** *det største, det morsomste og det fornemste Julehefte.*

Tekst: Johannes Dam

Tegninger: Valdemar Andersen, Sven Brasch, Rasmus Christiansen, Carl Jensen, H. E. Melchior, Axel Nygaard og Eigil Petersen

Satire og Kunst

Valby Svineslagteris Udsalg

Frederiksholms Kanal 2 (Hj. af Vandkunsten)	Telefon	7019
Værnedamsvej 1	„	5947
Blaagaardsgade 7	„	Nora 254
Godthaabsvej 18 A	„	Godth. 914 y
Adelgade 64	„	Palæ 711 y
Østerbrogade 80	„	Øbro 686 v
Valby Langgade 41	„	Valby 384 y

anbefaler:

Sukkersaltede

Skinker og **Bove**

saavel med som uden Ben.

Bacon engelsk Saltning.

Største Lager af prima liflandske Gæs.

Nucoline (bedste Surrogat for Smør) føres i samtlige Udsalg.

Altid billigste Dagspriser.

Tegning af N. Nielsen

Til Première

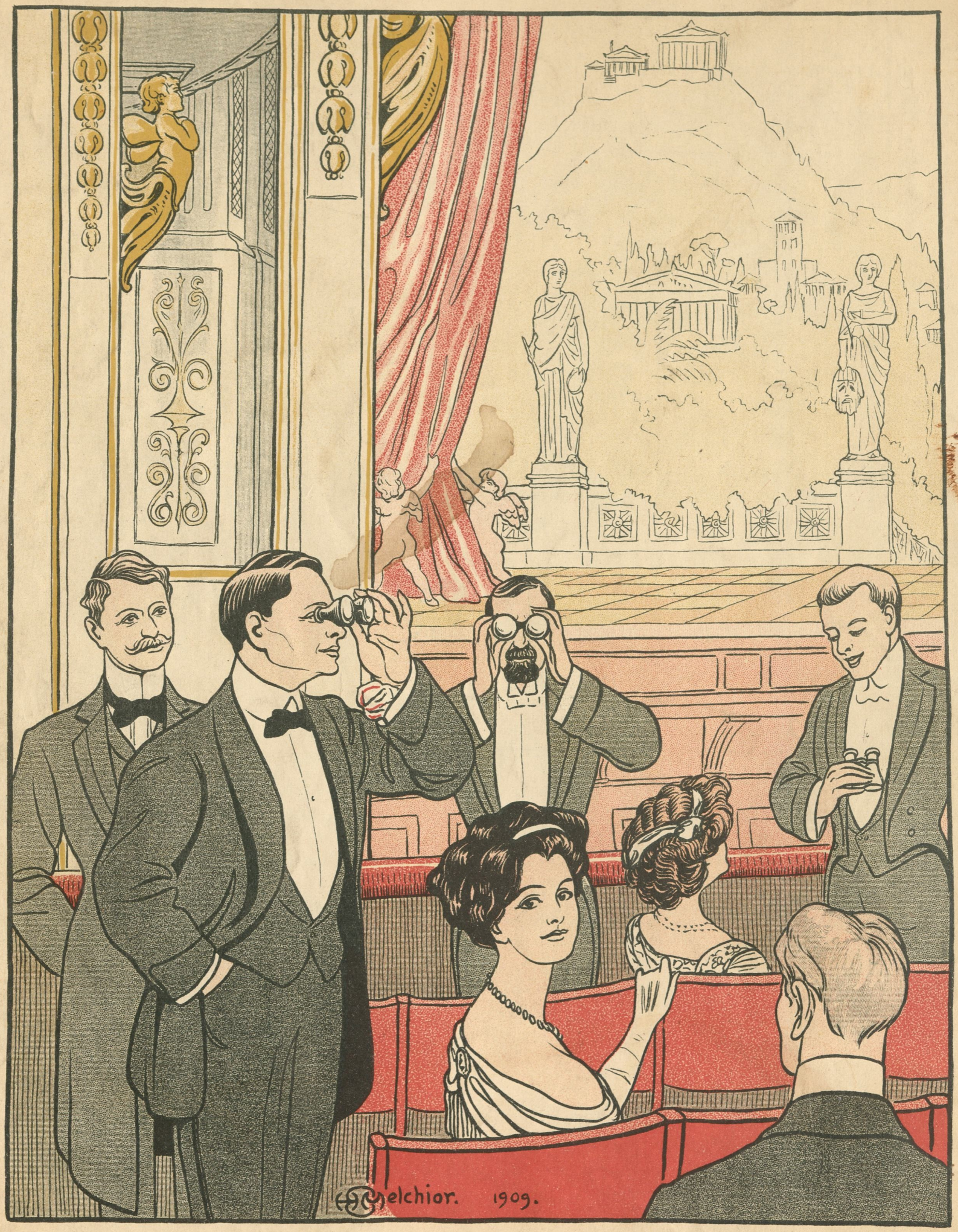

ekviperet fra **„English house“**, Frederiksberggade 2

VILH. SØBORGS EFTFS ETABL.